

1.

Hai anh em song sinh

Câu chuyện bí mật mà người tử tù hé lộ cho vị quản giáo.

Thưa ngài, tôi đã quyết định sẽ kể mọi chuyện với ngài ngay hôm nay. Thời điểm hành quyết đã cận kề nên tôi muốn giải bày tất cả tâm tư bấy lâu để bản thân có thể thanh thản trong những ngày cuối cùng của cuộc đời. Mong ngài sẽ dành chút ít thời gian cho kẻ đáng thương đang bên ngưỡng tử. Như ngài đã biết, tôi nhận án tử bởi đã giết một người đàn ông và lấy đi ba mươi nghìn yên trong két sắt của ông ta. Tuy nhiên đó chỉ là bề nổi của tảng băng chìm. Dù sao án tử cũng đã được phán, tôi chẳng cần phải giấu giếm thêm chi nữa. Kẻ hèn mọn này thừa nhận bản thân từng làm một điều còn kinh khủng hơn thế. Nếu người đời coi việc tôi làm là tội ác tày trời, thì không hình phạt nào thích đáng hơn án tử. Vậy nhưng, kẻ danh hã này chỉ có một mong mỏi duy nhất là tiếng xấu của bản thân sẽ phần nào vơi bớt. Ngoài ra, tôi cũng có những lý do riêng để giấu câu chuyện trước vợ mình.

Tôi đã cố gắng không hé nửa lời về chuyện đó trong quá trình thẩm vấn. Tuy nhiên, tôi mong ngài sẽ kể lại những lời của tên phạm nhân này đây cho vợ hắn nghe. Bất kì kẻ tội đồ nào khi đứng trước cửa tử cũng đều mong muốn có cơ hội hoàn lương, nên tôi cũng chẳng mong bản thân ra đi khi chưa thú

nhận tội lỗi với người mình thương yêu nhất. Cô ấy xứng đáng được biết sự thật. Một lý do khác là bởi tôi sợ oán niệm của người đàn ông mà mình đã sát hại. Không phải nạn nhân trong vụ giết người cướp của, mà là anh trai của tôi.

Không chỉ là anh em bình thường. Chúng tôi là một cặp song sinh.

Bất kể ngày đêm, anh ta bước ra từ cõi mộng, đè lên ngực tôi với sức nặng tựa ngàn cân rồi dùng hết sức bình sinh siết cổ người em trai này. Tôi có thể cảm nhận bóng hình với cái nhìn trùng trùng khiếp đảm mà không ngôn từ nào có thể diễn tả ở ngay bên cạnh bức tường kia. Hay có những lần, cái đầu anh ta ló qua cửa sổ rồi nở một nụ cười khinh miệt. Điều khủng khiếp hơn là khuôn mặt lẫn thân ảnh của người anh trai song sinh đó hoàn toàn giống tôi y đúc. Anh ta ám lấy tôi kể từ sau cái ngày tôi xuống tay - trước cả khi tôi lâm vào cảnh tù đầy. Có lẽ bởi nghiệp chướng đeo bám nên tội ác tình vi thứ hai mà tôi bày ra mới bị phát giác.

Sau khi xuống tay với anh ruột, tôi trở nên ám ảnh với gương. Nói chính xác hơn, tôi khiếp sợ những hình ảnh phản chiếu trong gương. Vậy nên ngay sau đó, tôi đã dỡ bỏ toàn bộ gương trong căn nhà. Tuy nhiên, mọi nỗ lực đều không có tác dụng bởi mỗi khi xuống phố, dãy cửa hàng liền kề luôn lắp đặt một tấm gương ngay sau khung cửa sổ. Tôi càng cố né tránh, ánh mắt càng hướng về phía những tấm gương. Đợi chờ ở phía đó là ánh mắt ghê rợn của anh ta - kẻ đến từ cõi chết với khuôn mặt và thân hình giống tôi như tạc. Có thời điểm, tôi cảm tưởng như mình sắp lên cơn trụy tim khi đứng trước một cửa

hàng gương. Hàng chục thân ảnh, hàng ngàn ánh mắt đều đổ dồn về một phía. Dầu cho những ảo ảnh có dày vò thế nào, tôi vẫn không hề tỏ ra nao núng. Chắc hẳn rằng kế hoạch tinh vi mà bản thân bày ra không thể nào bị phát giác, tôi dần trở nên liêu lĩnh hơn.

Nỗi ám ảnh về việc che đậy tội ác này bằng tội ác khác choán lấy tâm trí khiến tôi không có lấy phút nào ngơi nghỉ. Kể từ khoảnh khắc đôi bàn tay nhúng chàm, tôi biết mình không còn đường lui nữa.

Trong cái rủi lại có cái may, nỗi dày vò tâm can mà anh ta đem đến đã làm vơi đi phần nào sự tẻ nhạt của cảnh tù tội. Dù ở đây không có bất kì tấm gương nào nhưng trên mặt nước hay bát xúp, gương mặt anh ta luôn hiển hiện, thế chỗ cho hình ảnh phản chiếu của tôi. Thậm chí tôi còn thấy bóng hình đó thoát ẩn thoát hiện trên bất cứ bề mặt nào đủ nhãn để tạo nên một tôi thật khác, từ những chiếc đĩa nhỏ cho tới bề mặt kim loại trong phòng. Cái bóng của bản thân dưới những tia sáng leo lét hắt qua cửa sổ cũng làm tôi kinh hãi. Nỗi kinh hoàng không hồi kết khiến tôi ghê sợ hình ảnh của chính mình, bởi cơ thể này giống hệt anh ta đến từng nếp nhăn.

Nếu phải chịu sự dày vò ấy đến cuối đời thì tôi thà kết thúc mạng mình ngay tại đây. Tôi không e sợ án tử, thậm chí tôi còn mong bản án sẽ sớm được thi hành. Tuy nhiên, nỗi phiền muộn đeo bám lấy tôi là sự kinh hãi khi bản thân sẽ phải đem theo bí mật này xuống mồ. Để có thể chấm dứt nỗi ám ảnh với bóng ma quá khứ, tôi chỉ có một lựa chọn duy nhất. Tôi phải thú nhận mọi tội lỗi với vợ và mọi người.

Xin ngài hãy lắng nghe lời thú nhận của kẻ tội đồ này và tường thuật lại toàn bộ cho quý thẩm phán. Ngoài ra, liệu ngài có thể hứa sẽ kể lại nguyên vẹn câu chuyện này cho vợ tôi không? Vâng, cảm ơn ngài. Tôi thực sự rất cảm kích. Vậy xin phép ngài, tôi sẽ bắt đầu ngay đây.

Chúng tôi là một trong số những cặp song sinh hiếm gặp trên thế giới. Cả hai giống nhau tới từng chi tiết, tựa như được đúc ra từ cùng một khuôn. Nếu ngài đếm hàng trăm, hàng ngàn sợi tóc của cả hai anh em tôi, ngài sẽ không thể tìm thấy dù chỉ một sợi khác nhau. Chi tiết khác biệt duy nhất là nốt ruồi đặc trưng trên đùi mà chỉ tôi mới có. Cha mẹ đã lấy đặc trưng này làm dấu hiệu để phân biệt hai anh em.

Tạo hóa ban cho chúng tôi hình hài tựa như hai nửa được tách ra từ một bản thể duy nhất. Nhưng định mệnh đó lại là thứ đẩy tôi đến con đường tội lỗi. Có những thời điểm, dã tâm mưu sát anh trai dâng lên trong tâm trí tôi. Nhưng nguồn cơn không phải nổi căm thù máu mủ ruột thịt, mà là sự bất bình của tôi với cách đối xử từ cha mẹ. Bậc sinh thành quyết định để anh thừa kế số tài sản khổng lồ và chỉ chia một phần nhỏ cho tôi. Hai người họ còn dùng sức ép từ tiền bạc và địa vị để buộc người mà tôi yêu thương trở thành vợ của anh trai mình. Dù có bất bình thế nào thì người khiến tôi đau khổ cũng không phải anh ấy. Kẻ hứng chịu sự căm hận phải là bậc làm cha làm mẹ kia chứ không phải anh trai sinh đôi của tôi. Bởi anh còn không ngờ người vợ hiền được gả cho anh từng là tình yêu của chính em trai mình.

Nếu cuộc đời khá khẩm hơn thì biết đâu mọi chuyện đã rẽ theo hướng khác. Nhưng thưa ngài, đáng tiếc thay, tính bản ác không cho phép tôi sống theo thường thức. Tôi là kẻ không có lấy ước mơ hay mục tiêu trên đời, chỉ biết sống tạm bợ mà không biết ngày mai sống chết ra sao. Tôi dần chìm trong nỗi tuyệt vọng khi bản thân đánh mất cả tiền tài lẫn tình yêu. Tôi cũng tiêu hết số tiền thừa kế và trở nên khánh kiệt không lâu sau đó. Tất cả những gì bản thân có thể làm là tìm đến sự giúp đỡ từ anh trai. Những lời thỉnh cầu liên tục ập tới khiến anh ấy ngày một mỏi mệt và chán chường. Khi cảm thấy sự phiền toái không hồi kết mà tôi mang lại đã vượt quá giới hạn, anh ta quyết định không chỉ khước từ mọi yêu cầu của người em trai, mà còn từ chối gặp mặt cho đến khi tôi thay đổi cách sống.

Một ngày nọ, tôi lủi thủi ra về từ nhà anh trai sau khi bị anh cự tuyệt. Đột nhiên, một ý tưởng đáng sợ chợt nảy ra trong tâm trí khiến tôi rùng mình. Ban đầu, tôi cố rũ bỏ đi ảo mộng kinh hãi đó. Nhưng theo dòng suy nghĩ, tôi dần nhận ra toan tính đang được vẽ nên trong đầu không chỉ là ảo mộng viễn vông. Chỉ cần nhẫn nại và một chút cẩn trọng, tôi có thể đạt được cả tiền tài lẫn tình yêu mà không gặp bất kì rủi ro nào.

Kể từ đó, tôi dành hàng ngày trời để cân nhắc đến tất cả khả năng có thể và vạch ra một âm mưu khủng khiếp. Nguồn cơn của toàn bộ cơ sự này không phải tư thù cá nhân mà chỉ là dã tâm đơn thuần, bất kể cái giá phải trả là gì. Là kẻ mang bản tính ác độc nhưng tôi cũng là kẻ nhất gan, tôi sẽ từ bỏ ngay lập tức nếu nhận thấy dù chỉ một rủi ro nhỏ. Nhưng trái ngược với nỗi lo sợ, âm mưu hoàn toàn không có bất kì sơ hở nào, hay chí ít

tôi đã tưởng vậy. Sau khi vạch ra kế hoạch chi tiết, tôi lập tức bắt tay vào thực hiện.

Nhằm sắp đặt cho tội ác được nung nấu từ trước, tôi nhiều lần lẻn vào nhà anh trai và nghiên cứu chi tiết hành vi, lối sinh hoạt hằng ngày của anh. Tôi không bỏ qua bất kì chi tiết nhỏ nào, chẳng hạn việc anh ta vắt khăn về bên trái hay bên phải. Khi nhận thấy bản thân đã nghiên cứu đủ, tôi nghĩ ra một lý do mà anh không thể chối từ, rằng bản thân muốn sang Triều Tiên để kiếm kế sinh nhai. Bởi tôi đã cô đơn lẻ bóng suốt thời gian dài, nên mong muốn trên không khiến anh có chút hoài nghi. Thấy tôi quyết tâm lập chí, anh trai vui mừng khôn xiết. Nhưng có lẽ niềm hân hoan đó xuất phát từ sự nhẹ nhõm khi anh tổng khứ được gánh nặng đã đeo bám mình bấy lâu nay. Anh không quên gửi tôi một khoản tiền đáng kể thay cho lời nguyện cầu bình an nơi đất khách quê người.

Hôm đó là ngày tụ hội đủ mọi yếu tố từ thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Sau khi được anh trai và chị dâu đưa tiễn, tôi lên tàu rời khỏi ga Tokyo. Khi mọi người đều tưởng người em trai tha hương đang trên đường đến Shimonoseki, tôi hết sức lặng lẽ, tránh gây chú ý và rời khỏi tàu ngay thời điểm cập ga Yamakita. Chờ đợi khoảng hai, ba phút, tôi liền lên một tàu hạng ba để quay về Tokyo. Tận dụng khoảng thời gian đợi tàu đến tại ga Yamakita, tôi vào nhà vệ sinh công cộng và dùng dao khoét đi nốt ruồi trên đùi - dấu hiệu duy nhất để phân biệt hai chúng tôi. Khi không còn dấu hiệu đặc trưng ấy nữa, tôi với anh ta giờ đây tuy hai mà một. Trường hợp anh trai bỗng có vết thương ngay vị trí nốt ruồi của tôi cũng là chuyện có khả năng xảy ra.

Tôi đến ga Tokyo vào lúc hừng đông đúng như kế hoạch. Tôi khoác lên mình bộ trang phục giống hệt quần áo anh trai thường mặc hằng ngày tại thời điểm này, từ bộ *kimono* Oshima cho tới đai obi, đồ lót lẫn dép geta hoàn toàn không có điểm khác biệt, rồi lựa thời điểm thích hợp lẻn vào nhà. Khi đã chắc chắn không có ánh mắt dòm ngó nào quanh đây, tôi cẩn thận vượt qua hàng rào gỗ, lén lút tiến vào sân vườn trong nhà anh trai. Bởi thời điểm đó, trời mới tờ mờ sáng nên tôi tự tin mình có thể hòa vào bóng tối khi vẫn chưa bị ánh sáng xua tan đi hết, hòng qua mắt đám gia nhân. Cuối cùng, tôi đã tới được bên cái giếng cũ nằm tại một góc trong vườn.

Đây chính là một trong những yếu tố tiên quyết cho âm mưu sắp tới. Chiếc giếng đó đã cạn nước từ lâu và không còn được sử dụng nữa. Nhận thấy để mặc một chiếc hố sâu trong vườn nhà quá nguy hiểm nên anh trai quyết định sẽ sớm lấp nó lại. Ngay cạnh giếng là ụ đất cao như một ngọn núi nhỏ mà anh cho người chuẩn bị sẵn. Chỉ cần người làm vườn bố trí được thời gian, anh sẽ ngay lập tức cho tiến hành công cuộc chôn lấp chiếc giếng cạn. Tuy nhiên, vào hai, ba ngày trước, tôi đã cải trang thành anh trai và dặn người làm vườn phải bắt đầu lấp giếng ngay ngày hôm nay - ngày tôi giả vờ lên đường tới Triều Tiên. Ẩn mình dưới lùm cây rậm rạp, tôi kiên nhẫn chờ đợi tựa như một con thú săn mồi. Nhờ cuộc nghiên cứu suốt hơn một tháng qua, tôi biết anh trai có thói quen đi dạo sau vườn khi đã rửa mặt và vươn vai hít thở. Tôi có thể nghe rõ tiếng tim đập như trống bỏi ở hai bên tai, trong khi quan sát nhất cử nhất động của anh ta.

Mọi giác quan như làm việc hết công suất và đổ dồn về một phía duy nhất. Sự căng thẳng và hồi hộp choán lấy tâm trí và tạo nên những cơn ớn lạnh chạy khắp bề mặt da thịt, khiến cơ thể tôi rung lên từng hồi tựa như dấu hiệu của căn bệnh sốt rét. Mồ hôi lạnh từ nách không ngừng chảy xuống hai cánh tay thành từng dòng. Quãng thời gian ngột thở đó kéo dài tưởng chừng như vô tận. Sau khoảng ba tiếng đồng hồ, bỗng có tiếng động từ xa vọng lại. Khi chủ nhân của tiếng động còn chưa lộ dạng, bản năng trong tôi đã không ngừng réo lên hồi chuông cảnh báo, ra tín hiệu bỏ chạy. May mắn thay, chút lý trí còn sót lại đã giữ cho đôi chân bám chặt trên mặt đất. Cuối cùng, con mồi xấu số đã tới đúng vị trí trước lùm cây mà tôi ẩn nấp.

Tôi lao khỏi bụi cây như tên bắn rồi quấn dây thừng vòng quanh cổ người anh trai song sinh và dùng hết sức bình sinh để siết chặt. Mặc dù chật vật để gắng thoát khỏi cửa tử đang kề cận, anh ta vẫn cố quay lại phía sau để nhìn rõ nhân dạng kẻ thủ ác. Tôi cũng gồng mình ngăn chặn điều đó. Kẻ hấp hối trước mắt như thể dồn toàn bộ sức lực từ sinh mệnh đang dần vụt tắt để quay lại phía sau, tựa như một chiếc lò xo, nhằm chứng kiến chân diện tên sát nhân, mặc cho cổ anh ta đang sưng lên đỏ tấy. Khi quay được nửa vòng, hình ảnh khuôn mặt tôi ánh lên trong đồng tử nơi con ngươi đang dần trở nên trắng bệch. Sự kinh hoàng thoáng chốc hiển hiện trên gương mặt anh. Tôi sẽ không bao giờ quên được biểu cảm đó. Biểu cảm của người không dám tin vào mắt mình khi nhận ra kẻ chủ mưu là người em trai máu mủ, người mà anh vô cùng yêu quý và tin tưởng. Giờ đây kẻ đó lại đang cố cướp đi sinh mệnh của anh.

Cuối cùng, khi chút sức lực còn sót lại trong người dần cạn kiệt, anh ngừng chống trả và để cơ thể hoàn toàn buông xuôi.

Khi đó, tôi mới thả lỏng hai tay - lúc này đã hoàn toàn tê cứng sau cuộc chiến sống còn ban nãy - chặt vật hồi lâu mới có thể lấy lại cảm giác ở các chi. Không lãng phí thêm giây phút nào, tôi gắng sức lăn thi thể nằm rạp trên mặt đất đến chỗ chiếc giếng cũ. Nỗi khiếp sợ trước sự máu lạnh của bản thân choán lấy tâm trí rồi lan xuống đôi bàn chân, khiến chúng không ngừng run rẩy. Cuối cùng, tôi đẩy cái xác vô hồn xuống chiếc giếng cũ rồi nhặt tám ván gần đó để xúc đất đổ xuống giếng, sau đó rả xuống đến khi thi thể anh trai hoàn toàn bị che lấp.

Nếu toàn bộ sự vụ vừa rồi lọt vào tầm mắt của một vị quan khách xui xẻo, hẳn người đó sẽ ngỡ mình đang trông thấy một cơn ác mộng oái oăm, khủng khiếp diễn ra giữa ban ngày. Một kẻ cố giành lấy sinh mệnh dần bị rút cạn bởi cánh tay của tên tử thần có gương mặt, vóc dáng, trang phục y hệt anh ta. Toàn bộ cuộc chiến diễn ra chóng vánh mà không có lấy một lời nào được cất lên. Đó là cách mà tôi đã xuống tay sát hại anh trai của mình. Hẳn ngài sẽ còn kinh ngạc hơn khi biết tội ác giết người, thậm chí là sát hại người thân không khiến tôi cảm thấy ăn năn. Ngài có đồng tình không, rằng con người luôn ấp ủ nỗi oán hận với chính máu mủ ruột thịt của mình. Tôi không phải là người duy nhất mang ác cảm này bởi nó đã được mô tả trong nhiều cuốn tiểu thuyết. Thứ xúc cảm mà lý trí khó có thể kiềm chế và ác độc hơn bất kì nỗi căm ghét người dưng nào. Vậy nên, thứ ác ý đó còn được khuếch đại nhiều lần khi anh ta là anh em song sinh của tôi. Chẳng cần lý do nào khác, nội việc cả hai chia

sẽ cùng một dòng máu và mang cùng một khuôn mặt đã đủ để trở thành động cơ giết người. Chính thứ xúc cảm oán hận này đã biến tôi trở thành một con quỷ máu lạnh ra tay tàn nhẫn với chính anh trai mình. Dù cho mọi dấu vết của xác chết đã bị vùi lấp dưới đồng đất đá, tôi vẫn hạ người ngồi xổm tại chỗ thay vì bỏ chạy khỏi hiện trường. Sau ba mươi phút chờ đợi, bóng dáng một cô hầu gái, theo sau là lão làm vườn dần lộ diện. Tôi xốc lại tinh thần cho màn trình diễn đầu tiên trong vai anh mình rồi quay đầu về phía hai người họ mặc cho cơ thể không ngừng run lên bần bật bởi nỗi khiếp sợ bị phát giác vẫn luôn thường trực.

“Chà, ông đến sớm quá. Sáng nay tôi muốn giúp ông một tay nên đã lấp được kha khá rồi này. Ha ha ha. Có lẽ ta sẽ lấp xong cái giếng trong ngày hôm nay thôi. Phần còn lại nhờ ông nhé.” Dứt lời, tôi từ từ đứng dậy rồi bắt chước dáng đi của kẻ đang nằm dưới giếng kia và tiến về phía phòng của anh trai. Màn hóa thân cứ thế diễn ra trót lọt.

Tôi nhốt mình trong thư phòng suốt cả ngày hôm đó để nghiền ngẫm những dòng nhật ký và số liệu trong sổ thu chi của anh trai. Đây là hai thứ duy nhất tôi không có chút manh mối nào trong quá trình điều tra trước khi vờ báo mình sẽ đi Triều Tiên. Đến tối, tôi bắt chước giọng điệu của anh trai, chuyện trò thân mật với người chỉ mới hôm qua là vợ anh nhưng hôm nay đã là vợ mình mà không có chút lo sợ bị bại lộ.

Tuy nhiên, lòng tôi dấy lên nỗi bất an bởi tôi hoàn toàn không rõ thói quen trong phòng ngủ của anh trai mình. Dẫu nguy cơ bị phát giác luôn hiển hiện trước mắt, tôi vẫn luôn tự huyễn hoặc bản thân rằng người phụ nữ kia sẽ không coi người

đàn ông cô từng yêu thương là tội phạm dù cho chân tướng màn kịch này có thể bị nhìn thấu. Đắm chìm trong dòng suy tưởng, tôi khẽ mở cánh cửa dẫn vào phòng ngủ lúc nào không hay. Điều thần kỳ hơn cả là cô ấy không hề biểu lộ một chút nghi ngờ về thân phận của người đang giả làm chồng mình ngay lúc này. Đó chính là cách tội phạm phải tội gian dân.

Cuộc sống hạnh phúc không tưởng đó kéo dài suốt một năm trời. Những gì mà thân phận mới này đem lại, từ nguồn tiền tiêu dư dả đến việc nối lại tình duyên với người cũ, dường như đã lấp đầy lòng tham vẫn luôn sục sôi trong tâm trí tôi. Như tôi đã nói trước đó, trong suốt một năm, hồn ma anh ta không ngừng quấy nhiễu kẻ mạo danh là tôi đây. Đối với kẻ dễ chán chường với mọi thứ thì khoảng thời gian cực hình đó là giới hạn cuối cùng mà lý trí tôi có thể chịu đựng. Dần dà, tôi không còn mặn nồng với “vợ” và bắt đầu quay trở lại thói ăn chơi trác táng. Tôi vung tất tay chỗ tiền vốn không phải của mình vào đủ thứ, trò giải trí lãng phí mà bản thân có thể nghĩ tới. Kết cục, toàn bộ tài sản hóa thành mây khói còn nợ nần thì chất cao như núi. Thời điểm bản thân quay lại cảnh trắng tay cũng là lúc tôi phạm phải tội ác thứ hai.

Đây chính là hệ quả tất yếu của lần nhúng chàm đầu tiên. Kể từ khi ý định sát hại anh trai ruột bén rễ, tôi đã có ý niệm rằng bản thân có thể trót lọt thoát khỏi mọi sự trừng phạt nếu đổi chỗ và hóa trang thành anh trai. Nói cách khác, nếu tôi quay lại vai “người em trai bất vô âm tín bên Triều Tiên lên về nước” rồi phạm tội giết người hay cướp bóc đi chẳng nữa, tôi có thể đổ mọi tội lỗi cho “người em”. Nếu tội ác không bị phát giác thì tôi

chỉ cần diễn tiếp vai người anh mà không phải lo sợ bất cứ điều gì.

Khi tội ác đầu tiên dần bị vùi lấp bởi dòng thời gian thì tôi chợt phát hiện ra một điều bất ngờ. Nhờ phát hiện đó, âm mưu hiểm ác thứ hai đã dần thành hình. Một ngày nọ, tôi bắt chước thói quen viết nhật ký của anh trai khi nắn nét mô phỏng lại từng nét chữ. Đây là công việc phiền toái mà tôi phải duy trì đều đặn. Sau khi ghi lại những sự kiện xảy ra trong ngày, tôi đối chiếu cách viết của mình với của anh như thường lệ.

Bỗng, tôi phát hiện ra một sự thật bất ngờ. Anh trai luôn để lại dấu vân tay ở góc trang giấy sau mỗi lần hoàn thành việc ghi chép. Tôi không khỏi rùng mình khi nhận ra bản thân đã bất cẩn bỏ sót chi tiết quan trọng đó suốt thời gian qua. Niềm tin rằng điểm khác biệt duy nhất giữa hai anh em nằm ở nốt ruồi có chăng là quan niệm cực kì sai lầm. Người ta thường nói, dấu vân tay là đặc điểm độc nhất của mỗi cá nhân. Ngay cả những cặp song sinh cũng không thể có dấu vân tay giống hệt nhau. Vậy nên khi nhận thấy những dấu vân tay y hệt ở góc mỗi trang giấy, nỗi khiếp sợ dần choán lấy tâm trí tôi, rằng đây có thể là bằng chứng vạch trần con quỷ đang đội lốt người. Tôi lén mua một chiếc kính lúp, rồi cẩn thận so sánh từng chi tiết giữa dấu vân tay của mình với dấu vân tay trên cuốn nhật ký. Hai dấu vân tay khá giống nhau nếu chỉ nhìn thoáng qua. Tuy nhiên khi ta xem xét kĩ từng đường nét thì sẽ tìm thấy những điểm khác biệt trông thấy. Hình dạng tổng thể của cả hai dấu vân tay trông không khác nhau là bao nhưng chi tiết thì một trời một vực.

Để đề phòng bất trắc, tôi lén thu lấy dấu vân tay của vợ và những người giúp việc trong nhà. Thậm chí còn so sánh những dấu thu thập được với dấu vân tay của tôi và dấu in trên cuốn nhật ký. Kết quả cho thấy không có dấu vân nào trong số đó khớp với dấu vân trên cuốn nhật ký. Những dữ kiện vừa rồi đều đưa tới một kết luận hợp lý duy nhất, rằng dấu vân tay trên cuốn sổ kia thuộc về anh trai tôi. Ngoài ra, việc dấu vân tay của tôi có điểm tương đồng với anh trai cũng không phải điều không thể xảy ra. Bởi hai anh em chúng tôi là cặp song sinh quá đôi giống nhau, tựa như được đúc ra từ một khuôn, nên giả sử một điểm khác biệt thực sự có tồn tại thì đó phải là dấu vân tay.

Sự hiện diện của dấu vân tay cho thấy khả năng tồn tại những nét khác biệt khác mà bản thân có thể đã bỏ sót, vậy nên tôi lập tức bắt tay vào việc truy ra những dấu vết khác có thể làm bằng chứng chống lại mình. Tôi lật tung từng cuốn sổ tay và lần mò từng góc khuất trong tủ quần áo lẫn kệ bếp, hay bất kì nơi nào có thể còn lưu lại dấu vân tay của anh trai. Vậy nhưng, ngoài những dấu in trên cuốn nhật ký, tôi không thể tìm ra dù chỉ là một dấu vân tay tương tự. Điều đó phần nào giúp tôi cảm thấy an lòng. Chỉ cần xé nát cuốn sổ tay rồi ném vào lò than, tôi sẽ không còn bị nỗi phiền muộn dày vò nữa.

Toan thiêu hủy thứ bằng chứng nguy hiểm này thì một sự thôi thúc - không phải lời báo mộng của thần linh, mà giống như câu từ ngon ngọt phát ra từ miệng quỷ dữ - trào dâng và vẽ ra cho tôi một ý tưởng táo bạo mà bản thân chưa từng nghĩ tới.

Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi in khuôn dấu vân này rồi để lại dấu vết tại hiện trường gây án thứ hai? Đó chính là những lời dụ

hoặc mà con quỷ đã thì thầm bên tai tôi. Trong trường hợp xấu nhất là bản thân giết một người, thì tôi chỉ cần cải trang thành người em trai từ Triều Tiên về nước trong cảnh bán hàn. Từ đó tạo nên bằng chứng ngoại phạm cho danh tính “anh trai” của tôi. Tất nhiên, nếu tôi sát hại một ai đó thì bản thân sẽ phải xóa đi toàn bộ dấu vết tại hiện trường gây án. Miễn không xảy ra sai sót thì tôi có thể tiếp tục thoát tội trót lọt, nhưng lỡ may thân phận “anh trai” của tôi bị nghi ngờ, khi đó tôi sẽ rơi vào tình thế nguy hiểm khôn lường. Làm sao tôi có thể chắc chắn bằng chứng ngoại phạm mình đã dày công chuẩn bị sẽ không bị lật tẩy?

Vậy nếu dấu vân tay lưu lại hiện trường là của anh trai thì sao? Tôi chắc chắn không có ai nhớ tới dấu vân tay của “em trai” nên họ không thể nào biết chính xác chi tiết về dấu vân tay thật của tôi. Giả sử có nhân chứng tại hiện trường gây án thì điểm khác biệt giữa hai dấu vân tay sẽ là kim bài miễn tử cho kẻ sát nhân thực sự. Phía cảnh sát sẽ lạc trong hành trình tìm kiếm không hồi kết kẻ mang dấu vân tay của người chết - người anh vốn không còn tồn tại trên thế gian này.

Ý tưởng thiên tài ấy khiến tôi không thể kìm nén cảm xúc hân hoan đang nở rộ trong lòng tựa như Tiến sĩ Jekyll và ngài Hyde^[1E] sắp sửa bước ra ngoài đời thực. Niềm hạnh phúc khi nảy ra kế hoạch ác độc có lẽ sẽ không có cơ hội xuất hiện trong cuộc đời của tên sát nhân này nữa. Tuy nhiên vào thời điểm đó, tôi không ngờ chính mình có thể âm mưu thực hiện thêm một tội ác khác khi vẫn đang tận hưởng cuộc sống an nhàn, hạnh

phúc này. Tôi bắt tay vào kế hoạch khi các khoản nợ từ những lần ăn chơi trác táng vượt quá tầm kiểm soát. Ban đầu, tôi trộm vài đồng bạc lẻ từ nhà một người bạn, bởi bản thân từng có kinh nghiệm trong ngành in ấn nên việc tạo khuôn dấu vân tay đối với tôi không thành vấn đề. Kể từ đó, tôi luôn tận dụng mảnh khóc mỗi khi rơi vào cảnh kẹt tiền và chưa từng bị nghi ngờ dù chỉ một lần. Trong một vài trường hợp, nạn nhân đành phải bỏ cuộc và không trình báo lên cảnh sát, thậm chí dù cảnh sát có vào cuộc thì vụ việc cuối cùng cũng lâm vào bế tắc và đành khép lại trước khi họ phát hiện ra dấu vân tay. Kết quả là tên trộm thoát tội trót lọt mà không tốn giọt mồ hôi nào.

Bị cuốn theo cảm xúc thỏa mãn từ những lần thực hiện phi vụ trót lọt, cuối cùng, tôi lại để đôi bàn tay nhuộm máu thêm lần nữa. Tôi có ghi chép lại lần phạm tội đó, nhưng nếu tóm gọn lại câu chuyện, tất cả bi kịch xảy đến khi tôi đang gấp rút xoay xở đủ tiền để trả khoản nợ ngày càng đầy lên. Vào một ngày nọ, một người quen đã hé lộ rằng anh ta đang giữ nguồn quỹ cho hoạt động chính trị bí mật lên tới ba mươi nghìn yên ngay trong két sắt trước mặt tôi đây. Anh ta phải đảm bảo số tiền được cất giữ cẩn thận đến hết đêm hôm đó. Anh ta chịu tiết lộ thông tin quan trọng như vậy bởi sự tín nhiệm tuyệt đối dành cho tôi dù bản thân đang lâm vào cảnh nợ nần, túng thiếu.

Những người bên trong căn phòng khi đó bao gồm vợ của anh ta, tôi và hai, ba vị khách khác. Sau khi cân nhắc tới mọi khả năng, tôi liền cải trang thành người em trai rồi đột nhập vào nhà người đó ngay trong đêm cùng ngày. (Tất nhiên tôi đã chuẩn bị sẵn chứng cứ ngoại phạm cho thân phận người anh.)

Sau khi xoay xổ để lén vào căn phòng chứa két sắt, tôi vận đĩa số bằng bàn tay đeo găng bởi đã quen biết người bạn này suốt khoảng thời gian dài nên tôi dễ dàng đoán ra mật khẩu của “chiếc hòm chứa kho báu” . Ngay lập tức, hàng xấp những tờ tiền mặt dần lộ dạng phía sau cánh cửa sắt. Chưa kịp tận hưởng niềm vui thì căn phòng chợt được rọi chiếu bởi ánh đèn sáng trưng. Tôi giật mình quay đầu lại và nhận ra chủ nhà đã đứng đó quan sát tôi từ bao giờ.

Nghĩ bụng bản thân đã hết đường lui, tôi lập tức rút con dao nhỏ từ trong ngực áo rồi nhắm thẳng ngực đối phương mà lao tới. Mọi chuyện xảy đến trong chớp mắt. Chỉ khi hoàn hồn, tôi mới nhận ra sự sống đã tắt lịm trong đôi mắt của kẻ xấu số. Sự chú ý dồn dần vào hai bên tai, tôi lắng nghe động tĩnh xung quanh. May thay, không có ai trong nhà bị đánh thức bởi cuộc xô xát vừa rồi. Dầu vậy, nỗi sợ hãi vẫn khiến tôi không ngừng run rẩy. Không một phút chần chừ, tôi lấy khuôn vân tay đã chuẩn bị sẵn, chấm vào dòng máu đỏ tươi trên sàn rồi in lên bức tường gần đó. Sau khi đã xác nhận hiện trường không còn dấu vết nào khác ngoài vân tay, tôi lập tức tiến hành tẩu thoát mà không để lại bất kì dấu chân nào.

Sáng ngày hôm sau, một vị thám tử tới gõ cửa nhà tôi. Điều này đã nằm trong dự tính từ trước nên tôi không hề cảm thấy bất ngờ trước sự hiện diện ấy. Anh ta xin phép lấy dấu vân tay của tôi để đối chiếu với dấu vết được ghi lại tại hiện trường. Bằng chứng đó không hề trùng khớp với bất kì ai từng có tiền án trong hồ sơ bên phía cảnh sát nên anh ta quyết định sẽ lấy dấu vân tay của những người quen biết với nạn nhân. Chính

xác hơn là những người biết tới số tiền lớn nằm trong két sắt của kẻ xấu số. Tôi vừa tỏ vẻ tiếc thương và đặt thêm nhiều câu hỏi liên quan tới vụ án nhưng trong lòng thì không ngừng cười thầm. Tất nhiên tôi không ngần ngại cung cấp dấu vân tay cho phía điều tra.

Hành trình truy đuổi kẻ mang dấu vân tay của người chết sẽ tốn cả cuộc đời anh mất. Tôi chắc mẩm như vậy rồi bắt xe tới chốn ăn chơi quen thuộc mà không chút bận lòng. Hai, ba ngày sau, vị thám tử hôm trước tiếp tục ghé thăm. Tôi vẫn hồ hởi đón tiếp, hợp tác điều tra mà không hề hay biết người đứng trước mặt là một thám tử nổi danh khắp Sở Cảnh sát Tokyo. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy nụ cười của chính mình phản chiếu trong đôi đồng tử ấy, tiếng rên thất thanh bất giác vang lên từ sâu trong cuống họng tôi. Vị thám tử vẫn bình thản lạ thường, đặt lên bàn một mẫu giấy nhỏ. Những dòng chữ như quay cuồng trong nỗi kinh hoàng tột độ, đến khi bản thân lấy lại bình tĩnh, tôi mới nhận ra đó là giấy triệu tập. Khi tôi mới thoáng trông thấy nội dung tờ giấy, vị thám tử đã nhanh chóng lại gần và trói hai tay tôi lại. Túc trực ngoài cánh cửa chính là một viên tuần cảnh vạm vỡ. *Đến nước này thì hết cách thật rồi*, tôi thầm nghĩ. Tuy nhiên, khi rơi vào chốn lao ngục, tôi vẫn cố chấp tự trấn an, bởi đã chắc mẩm bản thân không để lại bất kì chứng cứ nào ngoài hiện trường. Nhưng liệu có đúng là như vậy hay không?

Khi bị đưa tới phiên tòa xét xử sơ thẩm, những tội trạng mà thẩm phán xướng lên khiến khuôn miệng tôi há hốc vì quá đổi kinh ngạc. Khuôn mặt kẻ tội đồ vô thức nở một nụ cười méo mó

trước sai lầm ngớ ngẩn. Tên gốc nào có thể bắt cần như vậy được chứ? Chắc chắn là do lời nguyên của linh hồn anh trai tôi. Ngay từ đầu, anh ta đã biết tôi sẽ mắc sai lầm và âm thầm dõi theo, chờ đến ngày tôi bị kết tội giết người.

Thật quá đỗi ngớ ngẩn. Tôi đã lầm tưởng dấu vân tay được lấy là của anh trai, nhưng đó lại là dấu vân tay của chính tôi. Tuy nhiên đó không phải dấu vân tay hoàn chỉnh vì được tạo nên bằng cách chấm mực vào đầu ngón tay rồi lau mực đi, sau đó mới in lên bề mặt. Nói cách khác, đó là dấu được tạo nên bởi những rãnh giữa các đường nổi của ngón tay. Nếu suy nghĩ kỹ lưỡng thì sơ suất tưởng chừng ngu ngốc này lại trở nên hợp lý. Thẩm phán cũng bổ sung thêm rằng, vào năm 1913, phu nhân của một danh tướng người Đức bị giam giữ với cáo buộc là tội phạm chiến tranh và đã bị sát hại hết sức dã man. Thời điểm cảnh sát tóm được kẻ tình nghi là hung thủ, họ liền tiến hành đối chiếu dấu vân tay của gã với dấu vết tại hiện trường. Kết quả thu được cho thấy cả hai khá tương đồng nhưng không hoàn toàn giống hệt nhau. Phía điều tra không biết xử lý trường hợp này ra sao, nên đành dựa vào công trình nghiên cứu của một tiến sĩ ngành y. Cuối cùng họ đi tới kết luận, hai dấu vân tay là của cùng một người. Trường hợp của tôi cũng tương tự như vậy.

Dựa theo kết quả nghiên cứu của vị tiến sĩ, phía điều tra đã phóng to hai dấu vân tay rồi chuyển sự chú ý sang một phía. Sau đó họ chuyển những đường vân đen thành trắng, thay những đường trắng bằng đen. Quả nhiên hai dấu vân tay giờ đây hoàn toàn trùng khớp. Toàn bộ câu chuyện tẻ nhạt và dài

dòng vừa rồi là bí mật tôi muốn tiết lộ cho ngài. Mong ngài hãy hứa với tôi rằng ngài sẽ kể lại tường tận với các vị quan tòa và cả vợ của tôi. Chỉ có như vậy kẻ tử tù này mới thanh thản nhắm mắt xuôi tay.